

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseinho v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupený advokátem JUDr. Františkem Horákem, nám. T. G. Masaryka 24, Prostějov, proti žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci**, Křížkovského 511/8, Olomouc, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021, čj. UPOL-191283/9410-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 15. 2. 2023, čj. 60 A 73/2021 - 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Františku Horákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **6 800 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Dne 8. 6. 2021 rozhodl děkan Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci o tom, že žalobce se nepřijímá k prezenčnímu magisterskému studijnímu programu v akademickém roce 2021/2022. V rámci Národních srovnávacích zkoušek se žalobce umístil na 870. místě. Přijato bylo 740 uchazečů, a proto nebylo možné žalobce z kapacitních důvodů přijmout.

[2] Proti rozhodnutí děkana fakulty podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla a potvrdila tak rozhodnutí děkana fakulty.

[3] Krajský soud zamítl následně podanou žalobu. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že fakulta porušila § 49 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách. Na internetových stránkách fakulty totiž zveřejnila, že přijme 270-280 uchazečů, z čehož jednoznačně nevyplývá nejvyšší počet přijímaných uchazečů ke studiu. Relativně konkrétní představa počtu přijímaných studentů je však zřejmá. Podle krajského soudu fakulta porušila citované ustanovení rovněž tím, že navzdory zveřejněnému údaji nakonec přijala 740 uchazečů. Uvedená pochybení však nemohla způsobit nicotnost napadených rozhodnutí. Krajský soud dále uvedl, že § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách je procesním ustanovením. Jeho porušení je procesní vadou, která neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Žalobce netvrdil a krajskému soudu ani není zřejmé, jak by popsaná vada mohla zasáhnout do práv žalobce.

2. Kasační řízení

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil vymezení počtu přijímaných uchazečů ve smyslu § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, podle něhož fakulta zveřejnila „*relativně konkrétní představu o počtu přijímaných studentů*“. Počet měl být stanoven přesně. Krajský soud se dopustil soudcovského dotváření práva. Stěžovatel považuje za nesprávný také názor krajského soudu, že povinnost zveřejnit nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu je výlučně procesní. Podle stěžovatele se jedná o povinnost hmotněprávní, která se provádí procesními kroky. Stěžovateli se rovněž nelíbí skutečnost, že fakulta upravila podmínky přijímacího řízení v jeho průběhu (stanovila dodatečný limit přijímaných studentů). Namítaná pochybení mohla zasáhnout do stěžovatelových práv. Dále stěžovatel namítá nesrozumitelnost posouzení krajského soudu. Ten konstatoval porušení § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách, zároveň však podle něj pochybení fakulty nedosahuje takové intenzity, jež by vedla ke zrušení napadených rozhodnutí. Stěžovatel považuje rozhodnutí fakulty za nicotné, protože odkazuje na „*neexistující hmotné právo*“ (neboť limity přijímaných uchazečů nebyly stanoveny zákonným způsobem).

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ztotožnila se závěry krajského soudu. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS se nejprve zabýval námitkou nesrozumitelnosti napadeného rozsudku. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat „*zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné,*

pokračování

atd.“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130). Namítanou vadu NSS neshledal. Krajský soud sice učinil závěr, že žalovaná dílčím způsobem pochybila, avšak vedle toho konstatoval, že pochybení není natolik závažné, aby způsobilo nezákonnost rozhodnutí. Takový postup právní předpisy umožňují. Ne každé pochybení správního orgánu má za následek nezákonnost správního rozhodnutí a vede k jeho zrušení ve správním soudnictví. Například se nepřihlíží k vadám řízení, které nemohly mít vliv na zákonnost či správnost správního rozhodnutí (§ 89 odst. 2 správního řádu). Ke zrušení správního rozhodnutí soud nepřistoupí ani v případě, že správní orgán sice pochybil, ale žalobce postrádá aktivní věcnou legitimaci (podrobněji viz bod [16] níže). Námitka nesrozumitelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[9] Další kasační námitky směřují k posouzení, jež se týká vymezení počtu přijímaných studentů. NSS ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žádné z namítaných pochybení žalované (resp. fakulty) nemohlo zasáhnout do stěžovatelových práv. Odůvodnění napadeného rozsudku je však třeba korigovat.

[10] Podle § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách *vysoká škola nebo fakulta zveřejní v dostatečném předstihu, nejméně však čtyřměsíčním, lhůtu pro podání přihlášek ke studiu a způsob jejich podávání v listinné nebo elektronické podobě, podmínky přijetí podle odstavců 1 a 3, termín a způsob ověřování jejich splnění, a pokud je součástí ověřování požadavek přijímací zkoušky, také formu a rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení. Je-li podmínkou přijetí ke studiu zdravotní způsobilost uchazeče ke studiu, zveřejní vysoká škola nebo fakulta rovněž požadavky na zdravotní způsobilost ke studiu příslušného studijního programu. Tyto skutečnosti musí být zveřejněny ve veřejné části internetových stránek vysoké školy nebo fakulty. Stejným způsobem musí být zveřejněn nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu v příslušném studijním programu* (zvýraznil NSS).

[11] Ze znění § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách vyplývá, že uchazečům musí být sdělen nejvyšší počet přijímaných studentů. Podle NSS má tento údaj především informativní charakter a nelze jej brát jako absolutně závazný např. v tom směru, že tento nejvyšší počet studentů musí být přijat. V přijímacím řízení nelze vyloučit hypotetickou situaci, že určitá fakulta nepřijme maximální avizovaný počet studentů. Například pokud kritéria přijímacího řízení (tj. zdravotní způsobilost, dostatečný počet bodů v přijímací zkoušce aj.) splní pouze menší počet studentů, nemusí příslušná fakulta přijmout také nesplnivší uchazeče pouze proto, že zveřejnila vyšší limit. Taková povinnost z citovaného a ani jiného ustanovení neplyne a popírala by samotnou podstatu přijímacího řízení, tj. výběr toliko vhodných (popř. nejlepších) uchazečů.

[12] Mezi účastníky řízení není sporné, že žalovaná (resp. fakulta) zveřejnila ve veřejné části internetových stránek údaj „*odhad počtu přijatých pro příští akad. rok: 270-280*“. Spor není ani o tom, že fakulta namísto avizovaného počtu nakonec přijala 740 studentů. NSS zdůrazňuje, že se v této věci zabývá výhradně případem stěžovatele. Ten napadá konkrétně popsany způsob vymezení nejvyššího počtu přijímaných studentů a činí tak v situaci, kdy nebyl přijat z kapacitních důvodů a ocitl se až na 870. místě.

[13] NSS si je vědom, že ve vztahu k podmínkám přijímacího řízení, které jsou vymezeny v § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách, uchazeči přirozeně mají legitimní očekávání, že v případě jejich splnění a dostatečné kapacity studijního programu budou přijati

ke studiu. V každém jednotlivém případě je tedy třeba zabývat se jeho specifickými okolnostmi.

[14] V nyní projednávané věci je podle NSS zřejmé, že fakulta zamýšlela přijmout maximálně 270-280 studentů. Údaj je srozumitelný a byl zveřejněn zákonem předpokládaným způsobem. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že přichází v úvahu i jiná formulace nejvyššího počtu přijímaných uchazečů. Fakulta například může uvést přesný počet přijímaných studentů s tím, že současně budou přijati všichni uchazeči, kteří dosáhnou stejného počtu bodů jako poslední přijímaný uchazeč. Tím se vyhne případným nesrovnalostem ohledně 271. až 280. místa. Tato otázka ovšem v projednávaném případě není podstatná, neboť stěžovatel se umístil na 870. místě.

[15] Pokud fakulta namísto avizovaného počtu přijímaných studentů přijala vyšší počet (konkrétně 740), pak postupovala jednoznačně ve prospěch uchazečů. Nikterak tím nezasáhla do jejich veřejných subjektivních práv. Je velmi nepravděpodobné, že některý uchazeč napadne rozhodnutí o jeho přijetí ke studiu jen proto, že byl přijat nad zveřejněný maximální limit. Takový uchazeč se jednoduše nemusí zapsat do studijního programu. Výsledek ostatních uchazečů, kteří se i přes nově stanovený limit ocitli tzv. pod čarou (tzn. že byli na 741. či následném místě), tato změna nijak neovlivnila. Tak či tak by nebyli přijati ke studiu, což je i případ stěžovatele.

[16] NSS musí korigovat úvahu krajského soudu o procesní povaze § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách. Podle názoru NSS může mít povinnost zveřejnit nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu hmotněprávní i procesní důsledky. To ovšem v dané věci není významné. Podstatný je zde závěr o nedostatku stěžovatelovy aktivní věcné legitimace, tedy že stěžovatel nemohl být namítanými vadami zkrácen na svých veřejných subjektivních právech (k aktivní věcné legitimaci srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Afs 40/2005 - 62, a ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2007 - 98).

[17] Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit stěžovateli, že napadená rozhodnutí odkazují na „*neexistující hmotné právo*“. Rozhodnutí fakulty není nicotné, neboť netrpí žádnou z vad podle § 77 odst. 1 správního řádu. Vydal jej věcně příslušný správní orgán, není vnitřně rozporné ani fakticky neuskutečnitelné a netrpí ani jinými vadami, pro něž by jej nebylo možné považovat za správní rozhodnutí. Lze shrnout, že fakulta a žalovaná v napadených rozhodnutích přesvědčivě (a v souladu s obsahem správního spisu) zdůvodnily, proč stěžovatel nebyl přijat z kapacitních důvodů.

[18] NSS uzavírá, že neshledal důvodnými ani kasační námitky týkající se vymezení nejvyššího počtu přijímaných uchazečů a nicotnosti napadených rozhodnutí.

[19] Ačkoli se krajský soud dopustil dílčích pochybení v odůvodnění napadeného rozsudku, nejedná se o vadu, která by měla vliv na samotnou zákonnost výroku. Krajský soud jinak správně dovodil, že žalovaná (resp. fakulta) nezasáhla do práv stěžovatele, a proto bylo namístež žalobu zamítnout. V tomto ohledu tedy NSS koriguje závěry krajského soudu, které jinak v podstatné míře obstály (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75).

4. Závěr a náklady řízení

pokračování

[20] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

[22] Stěžovateli byl zdejším soudem ustanoven zástupce JUDr. František Horák, advokát. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. Advokátovi se s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 600 Kč. Za tyto úkony advokátovi náleží 6 800 Kč. Ustanovený advokát není plátcem DPH. Uvedenou částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu